

Z PAMÄŠTÄ JEDNÄ Å ESTNÄCTKY â€“ 1.

ÅšterÅ½, 09 leden 2018

Mãj otec byl vojãk z povolání. UÅ¾ to neslo rãznã záãitky. Byl velmi autoritativní, hodnã kãiel, hodnã porouãiel, matãe pãihlãela. Bydleli jsme na vesnici, nahoãme nad vesnicí stála kasárna a otec to tam vãechno vedl... Máma byla hodná, ale v totálním vleku mého otce. Kdyby byla barva sebevíc Åerná a on Åmekl bílá, dala mu matka za pravdu. A já? Byly i chvíle, kdy jsem se vzbouãmila, i kdyã ne moc.

Máma byla v domãcnosti a její velikou zálibou byla zahrãdka. Tam pãstovala snad vãechno, co jen šlo a to vãechno jsme museli konzumovat; a pokud to šlo, zavaãovalo se. Kdyby šla zavaãmit i hlína ze záhonã, tak ji máme ve sklenicích. A tak se blãil podzim, na zahrãdce úroda hlãvkového zelí. Táta vynesl ze sklepa sud, máma a já jsme ho musely rejãákem a horkou vodou poãdnã vydrbat, a otec stál asi pã hodiny v horké vodã. On se totiã rozhodl, Åe to zelí uãape sám a byl na to patãnã pyãný. S matã jsme zelí strouhaly, nosily do škopku a otec v tom tancoval. Najednou nãkdo zazvonil a otec mi vãele a nahlas zdãrazil, abych šla otevãít. No, za dveãma stáli vojãci, byli vylekaní a byl na nich vidãt takový malý strach. On navãovovat velitele doma, to se jen tak nedãlá. Já se na nã podívala pohledem 16tileté sleãny, s dotazem, co jako potãebují. Prý mluvit s velitelem. Byla jsem sluãná a vojãky jsem pozvala dál... A to byla ta moje malá pomsta za to jeho komandování a kãení. Otec stál ve škopku, tepláky (Åervené vojenské) vykasané nad koleny a mezi dveãma na nãj zírali Åtyã vykulení kluci... Potãebovali podepsat vycházky. Co bylo dál, nemusím psát. Kãiel, vztekal se, ale já si mnula ruce, Åe jsem se pomstila... HANKA TULIPÁN